

Ve státech Nové Anglie byla válka pana Madisona velice nepopulární. Právě obchodní kruhy místních přístavů nejvíce trpěly ekonomickými restrikcemi republikánské vlády a jejich vztah k Velké Británii byl právě díky obchodu pozitivní. Navíc státy severně od New Yorku patřily k baštám federalistické strany. Nespokojenost s washingtonským vedením a s celou válkou vedla v říjnu ke sjezdu předních politiků těchto států do Hartfordu v Connecticutu. Během prosincového a lednového zasedání se delegáti usnesli v tzv. Hartfordské konvenci,³⁰¹ že pokud bude vláda porušovat státní suverenitu, mají tyto státy právo se od Unie odtrhnout.

Nakonec konvence požadovala "jen" doplnit několik dodatků k ústavě Spojených států. Například obchodní embargo nemělo trvat déle než 60 dní, většina pro vyhlášení války měla být více než dvoutřetinová, prezidentské období mělo být pouze jedno a prezident nesměl být ze stejného státu jako jeho předchůdce. Ve Washingtonu vyvolala usnesení Hartfordského sjezdu silně protikladné reakce. Jeho delegáti byli označováni za zrádce a separatisty, ačkoli žádná smlouva o odtržení nikdy nevznikla. Hartfordský sjezd byl úzce spojen s federalisty, kteří na něj tvrdě doplatili; stal se pro ně jakousi "labutí písní". Po válce federalistická strana prakticky přestala existovat.

Rokem 1815 začala nová kapitola vzájemných americko-britských vztahů. Jeden z prvních náznaků zlepšení bylo obnovení diplomatických postů ve Washingtonu i v Londýně již roku 1815. Americkým velvyslancem u dvora prince regenta se stal John Quincy Adams a královským velvyslancem byl jmenován sir Charles Bagot.³⁰² Hrozba invaze do Kanady přetrvávala ještě několik let. Kanadští guvernéři se jí pokoušeli předejít například tím, že do Horní Kanady lákali britské přistěhovalce a naopak odrazovali ty americké. Také budovali pobřežní pevnosti a obranná zařízení.